

Arrest

nr. 155 529 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2015 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TROCH en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 april 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2 Op 16 april 2013 scheiden de verzoekende partij en haar echtgenote uit de echt.

1.3 Op 8 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit

is de bestreden beslissing, die op 5 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D(...)

Voornaam: A(...) M(...)

Nationaliteit: Guinese

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 16.04.2013 uit de echt zijn gescheiden uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 05.02.2013 over geschreven op 13.05.2013 te Antwerpen (Berchem) Akte nr: 00(...) van J(...), G(...) J(...) ((...)).

Betrokkene werd op 02.09.2014 in kennis gesteld om bewijzen voor te leggen zodat zijn situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende stukken voor:

Attest inburgering dd. 02.05.2011, attest regelmatige deelname cursus maatschappelijke oriëntatie werkjaar2011-2012, Deelcertificaat BE NT 2- Breakthrough 4 dd. 14.02.2011, Attest van de eenheid dd. 31.05.2012 score cursus 76,5 %, getuigschrift beroepsopleiding VDAB dd. 03.02.2012, beroepsopleiding dd.07.12.2011,Vormingsattest dd. 30.04.2012, Arbeidsovereenkomst bepaalde duur van 09.06.2014 tot 09.06.2015, Loonbrief, Interim inkomsten 2013-2014.

Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de medische situatie, de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat de situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene voor bepaalde tijd werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per bode op 22 juni 2015 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting van 17 september 2015 bevestigt de verwerende partij dat zij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker sinds 16-04-2013 uit de echt is gescheiden en er op basis van de voorgelegde stukken geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder meer de medische situatie, de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en binding met zijn land van oorsprong, zodat wordt verondersteld dat de situatie niet van dien aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

In eerste plaats dient vastgesteld te worden dat verzoeker op geen enkele wijze de mogelijkheid heeft gehad om zijn standpunt toe te lichten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel, niettegenstaande de beslissing om een einde te stellen aan zijn verblijf een zeer grote impact heeft.

In dergelijke situaties dient een hoorrecht toe te komen aan de rechtzoekende alvorens dat tot deze beslissing kan overgegaan worden.

Het feit dat men via de gemeente vraagt om bepaalde stukken binnen te leveren, kan niet gelijkgesteld worden met een hoorrecht temeer daar de gemeente in deze slechts een rol heeft van doorgeefluik. Echter maakt de gemeente blijkbaar ook een selectie van wat zij al of niet nuttig achten om door te geven aan DVZ Brussel.

Bovendien moet vastgesteld worden dat de gemeente ook onvolledig is in haar informatie en aan verzoeker slechts meegaf om de laatste drie loonfiches voor te leggen.

Verzoeker heeft op eigen initiatief nog enkele andere documenten voorgebracht doch werd niet in kennis gesteld dat er ook specifieke informatie moest gegeven worden omtrent zijn medische situatie, gezinssituatie en binding met zijn land van oorsprong omdat dit elementen zouden zijn die nog zouden beoordeeld worden. Het is zelfs zo dat verzoeker alle stukken bijhad over wat hij sinds aankomst in België had gedaan, inclusief de lening die hij bij de bank had aangegaan. De ambtenaar op de gemeente stelde echter dat enkel de stukken van 2014 nuttig waren en heeft onder meer het document over de lening niet aanvaard, noch bij het dossier gevoegd.

Indien verzoeker effectief gehoord zou worden door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, zou verzoeker rechtstreeks deze informatie hebben kunnen geven alsook meedelen sinds wanneer hij niet meer in zijn land van oorsprong woonde. Dit zou kunnen leiden tot een andere beoordeling.

Daarnaast wordt ook vastgesteld dat de echtscheiding dateert van april 2013 en gedurende bijna 2 jaar verzoeker niets mocht vernemen.

Net op de valreep, vooraleer zijn verblijf onherroepelijk zou worden, wordt deze beslissing genomen, terwijl verzoeker inmiddels ter goeder trouw er kon vanuit gaan dat zijn verblijfsrecht in orde zou blijven gelet op het verstrijken van de duurtijd sinds zijn echtscheiding.

Verwerende partij is dan ook onzorgvuldig geweest door op die wijze de indruk te wekken dat het verblijfsrecht zou behouden kunnen blijven om dan net op de valreep alsnog te stellen dat het recht op verblijf beëindigd wordt zonder dat verzoeker hierover persoonlijk werd gehoord.

5.

De opgegeven motivering is ook geenszins correct en wordt niet ondersteund door de voorliggende stukken in dit dossier.

Vooreerst wordt gesteld dat betrokkene ervoor kiest geen andere bewijzen voor te leggen dan deze die werden opgesomd. Zoals reeds meegedeeld geeft de gemeente bij haar uitnodiging tot het voorleggen van stukken reeds criteria aan over welke stukken het gaat en worden deze nogal beperkt opgenoemd.

Verzoeker heeft hieromtrent dan ook geen enkele keuze gemaakt.

Ten tweede wordt gesteld dat de voorgelegde bewijzen niet zouden toelaten dat er een grondig onderzoek zou gevoerd kunnen worden naar onder andere de medische situatie, de gezinssituatie, sociale en culturele integratie en binding met het land van oorsprong.

Vastgesteld wordt dat er verschillende attesten voorliggen met betrekking tot de sociale en culturele integratie met name een attest van inburgering, attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie, attesten van Nederlandse lessen, attest van beroepsopleidingen en een vormingsattest.

Daarnaast wordt ook aangetoond dat verzoeker sinds 2013 en 2014 constant werkzaam was via interim opdrachten en vanaf juni 2014 een overeenkomst van een jaar heeft afgesloten.

Men kan niet geloofwaardig voorhouden dat deze stukken geen onderzoek zouden kunnen toelaten naar de sociale en culturele integratie in België. De beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd daar niet wordt aangetoond om welke redenen met deze bewijzen van culturele, sociale en economische integratie dan rekening wordt gehouden.

Men beperkt zich tot het stellen dat het feit dat hij voor bepaalde tijd werkt in België een terugkeer naar zijn land van herkomst niet schadelijk zou zijn, doch miskent hiermee de aanwezige stukken waaruit blijkt dat verzoeker reeds sinds lange tijd werkt in België en ingeburgerd is en de taal kent.

Er werd dan ook geen rekening gehouden met de duurtijd van zijn verblijf en economische situatie alsook de socio-culturele integratie waarvan stukken voorliggen, zodat artikel 42quater §1 VW werd geschonden.

Anderzijds wat betreft de gezinssituatie is men ervan op de hoogte dat hij uit de echt gescheiden is en blijkt uit het rijksregister dat hij alleenstaande is zodat de motivering dat men hierover geen stukken heeft bijgebracht zodat men geen grondig onderzoek kon voeren, evenmin geschraagd kan worden.

Wat betreft de bindingen met het land van oorsprong, wordt herhaald dat verzoeker op geen enkele wijze kennis kreeg via de gemeente of van Dienst Vreemdelingenzaken Brussel dat hij hiervoor bepaalde stukken zou moeten voorbrengen. Verzoeker werd ook niet gehoord en kon alsdan deze informatie niet bezorgen.

Echter moet vastgesteld worden dat Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk over informatie beschikt vermits bij aankomst in België hij vooreerst zijn voormalige verblijfplaats diende op te geven en het dossier dan ook blijkt geeft van het feit dat verzoeker reeds sinds 2000 niet meer in Guinea verbleef maar werkte in Senegal waar hij ook zijn echtgenote heeft leren kennen.

De eerdere visa voor kortverblijf die hij heeft aangevraagd werden ook vanuit Senegal aangevraagd met opgave van zijn vast adres aldaar zodat Dienst Vreemdelingenzaken eveneens in kennis was van het feit dat verzoeker al niet meer in zijn land van oorsprong woonachtig was.

Verzoeker had een eigen zaak in Senegal die hij gesloten heeft toen hij naar België kwam zodat hij inderdaad niets heeft om terug te keren naar Senegal doch ook geen bindingen meer heeft met Guinea waar hij aldus sinds 2000 niet meer heeft verbleven.

Deze informatie is gekend aan verwerende partij vermits deze ook blijkt uit het administratieve dossier en de gegevens zoals doorgegeven op het ogenblik van de aanvraag van verblijf.

Verwerende partij kon dus wel degelijk een grondig onderzoek uitvoeren doch heeft nagelaten de concreet aanwezige informatie en stukken correct te beoordelen en miskent een heel aantal

documenten. Deze worden eenvoudigweg niet besproken of beoordeeld, niettegenstaande hieruit een stabiele economische situatie blijkt alsook een verregaande integratie.

Er is een verblijf van reeds 5 jaar waarbinnen verzoeker ook beroepsopleidingen heeft gevolgd en zich afgesteld heeft op de Belgische arbeidsmarkt. Na een periode van interimwerk, heeft hij een vast contract van een jaar gekregen hetgeen eveneens niet ongebruikelijk is (zelden worden er onmiddellijk contracten van onbepaalde duur gegeven). Daarnaast draagt verzoeker een lening die hij nog tot 2018 moet terugbetalen hetgeen niet mogelijk zal zijn als hij het land moet verlaten. Dit gegeven werd door de gemeente niet gevoegd in het dossier, terwijl verzoeker dit wel had kunnen meedelen indien hij gehoord zou worden.

Echter omdat verzoeker niet gehoord werd en slechts uitgenodigd werd om welbepaalde documenten binnen te brengen, kon hij deze informatie niet geven. Indien hij gehoord zou zijn, zou hij eveneens verder kunnen toelichten dat hij al sinds 2000 niet meer in zijn thuisland woont, en nergens anders enige bronnen van inkomsten kent om onder meer zijn financiële verplichtingen tegenover de bank hier te kunnen nakomen.

Het einde van het verblijf en een terugkeer is dan ook wel degelijk schadelijk.

De beslissing is dan ook kennelijk onredelijk en onvolledig gemotiveerd met schending van artikel 42quater VW zodat deze dient vernietigd te worden.

Rekening houdende met de verregaande integratie die sinds aankomst in België werd opgebouwd en het feit dat verzoeker inderdaad al langere tijd voor hij naar België kwam niet meer woonachtig was in zijn land van oorsprong maken dat het wel degelijk schadelijk is verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen bindingen meer heeft.

Dit terwijl verzoeker tal van documenten heeft voorgebracht waarmee er de facto geen rekening werd gehouden vermits er nergens concreet wordt weerlegd waarom deze niet zouden aangewend kunnen worden om zijn sociale en culturele integratie aan te beoordelen.

De beslissing om een einde aan het verblijf van meer dan 3 maanden te stellen is dan ook onvoldoende gemotiveerd alsook is er geen basis om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten vermits dit de belangen van verzoeker zal schaden.”

3.1.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet, in het bijzonder § 1 van voormeld artikel 42quater, waarvan de verzoekende partij uitdrukkelijk de schending aanvoert.

Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;
(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

In casu dient te worden vastgesteld dat een einde gesteld wordt aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenote op 16 april 2013 uit de echt gescheiden zijn. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift geenszins de toepassing van voormeld artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, zodat aan dit onderdeel van de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden geen afbreuk wordt gedaan.

In haar verzoekschrift richt de verzoekende partij zich echter wel uitdrukkelijk tegen het onderdeel van de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden waarin gesteld wordt dat de voorgelegde bewijzen niet zouden toelaten dat er een grondig onderzoek zou gevoerd kunnen worden naar onder andere de medische situatie, de gezinssituatie, sociale en culturele integratie en binding met het land van oorsprong.

Zij wijst in de eerste plaats op het feit dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden gesteld wordt dat zij ervoor kiest geen andere bewijzen voor te leggen dan deze die werden opgesomd, maar dat de gemeente bij haar uitnodiging tot het voorleggen van stukken reeds criteria aangeeft over welke stukken het gaat en dat deze nogal beperkt opgenoemd worden, zodat de verzoekende partij hieromtrent geen enkele keuze heeft gemaakt. Hoger in haar verzoekschrift had de verzoekende partij reeds aangegeven dat zij door de gemeente slechts gevraagd geworden is drie loonfiches voor te leggen, dat zij op eigen initiatief nog enkele andere documenten voorgebracht heeft, doch niet in kennis is gesteld dat er ook specifieke informatie moest gegeven worden omtrent haar medische situatie, gezinssituatie en binding met haar land van oorsprong, dat zij alle stukken bijhad over wat zij sinds haar aankomst in België had gedaan, inclusief een lening die zij bij de bank had aangegaan, maar dat de ambtenaar van de gemeente stelde dat enkel de stukken van 2014 nuttig waren en hij onder meer het document over de lening niet aanvaard heeft noch bij het dossier gevoegd.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op 1 september 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Antwerpen de instructie werd gegeven aan de verzoekende partij twee brieven te betekenen, één met betrekking tot het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, en één met betrekking tot de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier bevindt zich tevens een e-mail van 2 september 2014 van Vreemdelingenzaken Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin het volgende gesteld wordt: "(...) *Op jullie vraag socio economisch onderzoek. Betrokkene heeft nog zijn familie wonen in het land van herkomst. Graag zo spoedig mogelijk uw instructies/advies. (...)*", en een synthesedocument telefoongesprek van 30 september 2014 waarin het vreemdelingenloket van Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelt dat de verzoekende partij op 2 september 2014 in kennis was gesteld om de stukken socio-economisch onderzoek aan te brengen. Op beide voormelde brieven zelf – waarop nochtans uitdrukkelijk een plaats "Voor kennisname" is voorzien – zijn zowel de voorziene plaats voor de datum van kennisname als die voor de handtekening van de vreemdeling ter kennisname blanco gelaten. Daargelaten de vraag of de gemeenteambtenaar, zoals de verzoekende partij beweert, daadwerkelijk selectief is geweest in de informatie die hij heeft gegeven en de documenten die hij heeft aangenomen (de Raad merkt hierbij op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich met andere documenten dan de documenten die door de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt, heeft aangeboden), dient zodoende hoe dan ook te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk kennis heeft genomen van de eigenlijke brief waarin artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet woordelijk wordt geciteerd en waarin benadrukt wordt dat het haar vrijstaat om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats, dit ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven. Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat aan de verzoekende partij gevraagd werd bewijzen voor te leggen voor de verschillende elementen waarnaar

voormeld artikel 42^{quater}, § 1, derde lid verwijst, zodat zij gevolgd kan worden waar zij stelt dat de motivering dat zij er voor kiest geen andere (dan de opgesomde) bewijzen voor te leggen, niet ondersteund wordt door de voorliggende stukken in het dossier.

Verder wijst de verzoekende partij op het feit dat verschillende attesten voorliggen met betrekking tot de sociale en culturele integratie, met name een attest van inburgering, een attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, attesten van Nederlandse lessen, een attest van beroepsopleidingen en een vormingsattest. Ook stelt zij dat werd aangetoond dat zij sinds 2013 en 2014 constant werkzaam was via interimopdrachten en vanaf juni 2014 een overeenkomst van een jaar heeft afgesloten. De verzoekende partij voert aan dat men niet geloofwaardig kan voorhouden dat deze stukken geen onderzoek zouden kunnen toelaten naar de sociale en culturele integratie in België en dat de beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is. De verzoekende partij geeft aan dat men zich beperkt tot het stellen dat het feit dat zij voor bepaalde tijd werkt in België een terugkeer naar haar land van herkomst *“niet schadelijk zou zijn”*, maar dat men hiermee de aanwezige stukken waaruit blijkt dat zij reeds sinds lange tijd werkt in België en ingeburgerd is en de taal kent, miskent. Zij meent dat er dan ook geen rekening gehouden werd met de duurtijd van haar verblijf en economische situatie alsook de socio-culturele integratie waarvan stukken voorliggen, zodat artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet wordt geschonden. Ten slotte herhaalt de verzoekende partij met betrekking tot de bindingen met het land van oorsprong dat zij op geen enkele wijze kennis kreeg via de gemeente of van Dienst Vreemdelingenzaken Brussel dat zij hiervoor bepaalde stukken zou moeten voortbrengen. Verder stelt zij dat de gemachtigde wel degelijk over informatie beschikt, daar uit het dossier blijkt dat zij sinds 2000 niet meer in Guinee verbleef, maar werkte in Senegal en daar ook haar echtgenote heeft leren kennen. Zij verwijst hierbij naar het feit dat zij bij aankomst in België haar voormalige verblijfplaats diende op te geven en naar haar aanvragen voor visa kort verblijf. De verzoekende partij besluit dat de beslissing onvolledig is gemotiveerd, met schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, dat zij tal van documenten heeft voorgebracht waarmee *de facto* geen rekening werd gehouden, vermits er nergens concreet wordt weerlegd waarom deze niet zouden aangewend kunnen worden om haar sociale en culturele integratie *“aan te beoordelen”*.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk erkent dat de verzoekende partij een aantal documenten heeft voorgelegd, zij somt deze immers uitdrukkelijk op. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat deze documenten betrekking hebben op het feit dat de verzoekende partij inburgeringscursussen, Nederlandse les, beroepsopleidingen en een vorming heeft gevolgd, en op het feit dat zij van 1 januari 2014 tot 8 juni 2014 als interim heeft gewerkt en dat zij op 5 juni 2014 een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 9 juni 2014 tot 9 juni 2015 had afgesloten.

In de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden somt de gemachtigde de verschillende voorgelegde stukken op, om vervolgens te stellen dat de verzoekende partij er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er *“dus”* geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de medische situatie, de gezinssituatie, sociale en culturele integratie en binding met het land van oorsprong, waarna verondersteld wordt *“dat de situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene voor bepaalde tijd werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene”*. Samen met de verzoekende partij dient de Raad vast te stellen dat *de facto* geen rekening gehouden wordt met de voorgebrachte documenten, vermits er nergens concreet wordt weerlegd waarom de *in casu* voorgebrachte documenten niet zouden kunnen aangewend worden om de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij te beoordelen. Zodoende kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden te stellen onvoldoende gemotiveerd is. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de gemachtigde, bij zijn verplichting overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te motiveren dat op grond van de voorgelegde bewijzen geen grondig onderzoek naar onder andere de sociale en culturele integratie kan worden gevoerd en op grond hiervan vervolgens te veronderstellen *“dat de situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene voor bepaalde tijd werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene”*.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht opmerkt dat er in het administratief dossier een aantal elementen aanwezig waren in verband met de duur van haar verblijf en met het feit dat de verzoekende partij, voor zij naar België is gekomen, in Senegal heeft verbleven, maar dat de bestreden beslissing in het geheel niet blijkt dat de gemachtigde ook met deze aan hem bekende elementen rekening heeft gehouden, ondanks het feit dat voormeld artikel 42^{quater}, § 1 uitdrukkelijk voorschrijft dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk en de mate waarin de betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Gelet op het bovenstaande moet ook een schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet op zich worden aangenomen, daar niet blijkt dat de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij rekening heeft gehouden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen, en dit ondanks het feit dat in het administratief dossier elementen in dit verband aanwezig waren en de verzoekende partij stukken in dit verband had voorgelegd.

3.2 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste middel behoeven geen verder onderzoek.

3.3.1 Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden beëindigd. Alleen al om deze reden dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten zodoende vernietigd te worden.

3.3.2 Daarenboven kan er met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten op gewezen worden dat de verzoekende partij in haar tweede middel terecht de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet aanvoert.

Voormeld artikel 8 luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

In de bijlage 21 wordt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten slechts het volgende gesteld: *“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”* Zoals de verzoekende partij ook aangeeft in haar verzoekschrift, is deze motivering geen grond die voorzien is in artikel 7 van de vreemdelingenwet en kan deze dan ook het bevel niet verantwoorden. Gezien de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele manier verwijst naar één van de gronden genoemd in artikel 7 van de vreemdelingenwet, moet een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Ook deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE